

της. Ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ μοὶ ἀνεκοίνω-
σεν, ὅτι προϋτίθετο νὰ ὁμιλήσῃ κατ' ἀρ-
χὰς πρὸς τὴν σύζυγον τοῦ ἐνοικιαστοῦ,
οὕσα βεβαίᾳ περὶ τῆς προθυμίας αὐτῆς.
Ἐγώ, ὡς εἶπον, ὦφειλον ν' ἀναμείνω εἰς
ἀπόστασιν τινα ἀπὸ τῆς οἰκίας.

Ἐνόμιζον, ὅτι ἤθελον ἀπομείνει μόνος
ἐπὶ ἀρκετὴν ὥραν, ἀλλὰ μετὰ πέντε λεπτά,
πρὸς μεγίστην μου ἐκπληξιν, ἀνεφάνη ἡ
δεσποινὶς Χάλκομβ.

— Ἀρνεῖται ἴσως νὰ σὰς ἴδῃ ἡ Ἄννα
Κάδερικ; τὴν ἠρώτησα ἐκπληκτός.

— Ἡ Ἄννα Κάδερικ ἀνεχώρησεν, ἀ-
πῆντησεν ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ.

— Ἀνεχώρησεν;

— Ἀνεχώρησε μετὰ τῆς κυρίας Κλέ-
μεντς· ἀμφότεραι ἀπῆλθον ἐντεῦθεν σήμε-
ρον τὸ πρωὶ, τὴν ὑγδὴν ὥραν...

[Ἐπειτα συνέχεια]

ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΛΟΙΟΥ

[Διήγημα ἐκ τοῦ γαλλικοῦ].

(Συνέχεια· ἴδε προηγουμένον φύλλον).

Ἐν τούτοις ἡ Δερουχέττη ἔβαινεν ἡ-
σύχως διὰ τῆς ἀπεράντου θαλάσσης. Καθ'
ἣν δὲ στιγμὴν ὁ ἥλιος ἐφαίνετο ὡς ἐρυ-
θρὸς δίσκος, βυθιζόμενος βραδέως ἐν τοῖς
ὕδασι, ὁ ἀνὴρ ἀνύψωσε τὴν κεφαλὴν καὶ
παρετήρησε διὰ τῶν πλευρῶν τοῦ πλοίου.
... Ἀλλὰ βλέπων ἐκυτὸν τοσοῦτον ἀπο-
μακρυσμένον ἐν τῇ ἀπέριφ ἐκτάσει τῆς
θαλάσσης, εἰς μάτην δὲ προσπαθὼν νὰ
διακρίνῃ ἐπὶ τῆς ξηρᾶς, ἥτις ἐξετείνετο
ἐν ἀπωτάτῳ μόλις ὁρωμένῃν δίκην μελα-
νῆς γραμμῆς, τὸ σημεῖον ἀφ' οὗ ἀπέπλευ-
σαν, ἀνέκραξε μεθ' ὕφους τινὸς ἀνησυχίας,
μόλις ἀποκρυπτομένης:

— Λοιπόν, Γιάννη, ποῦ μὰς πηγαίνεις;

— Ἐμπρός...

— Ἐγὼ λέγω νὰ γυρίσωμεν, γιὰτὶ ἀρ-
γότερα ὁ καιρὸς δὲν θὰ μὰς ἀφήσῃ νὰ ἐμ-
βοῦμεν εἰς τὸν λιμένα.

— Δὲν πειράζει... περνοῦμε τὴν νύ-
κτα εἰς τὸ πέλαγος...

— Τί! ἐτρελλάθηκες;

Ὁ ἀλιεὺς δὲν ἀπῆντησε τὴν στιγμὴν
ἐκείνην ὁ ἀνεμὸς ἐνεδυναμούτο, καὶ ἦτο
χρεῖα προσοχῆς... Τὸ πλοῖον ὥρμα ἤδη
ὡς βέλος, ἀγόμενον ὑπὸ τῆς νέας ταύτης
ὠθήσεως.

Ὁ ἀνὴρ, αἰσθανθεὶς τὴν σφοδρότητα
τοῦ ἀνέμου, ἔστρεψε τὸ βλέμμα πρὸς τὸν
ὀρίζοντα, δεικνύων δὲ τὸ μέρος ἐνθα ἐ-
πορφυροῦτο λάμπων ὑπὸ τὰς τελευταίας
ἀκτίνας τῆς δύσεως,

— Καλέ, Γιάννη, αὐτὰ δὲν τὰ εἶδες;
ἠρώτησε.

— Τὰ εἶδα, εἶπεν ἀπλῶς ὁ ἀλιεὺς.

— Ἀλλὰ... θὰ ἔλθῃ τρικυμία!

— Ναί· καὶ θὰ ἔλθῃ σὲ μὲν ὥρα τὸ
πολύ ἀπῆντησεν ὁ ἀλιεὺς μετὰ τῆς με-
γαλειτέρας ἀπαθείας, ἐξετάσας πρῶτον
προσεκτικῶς τὸν ὀρίζοντα.

— Εἰς τὴν τιμὴν μου, Γιάννη, εἰσαι
τρελλός... τὸ λέγεις ὅταν νὰ ἦταν τὸ
μικρότερον πρᾶγμα τοῦ κόσμου. Νομίζεις
ὅτι ἡ γυναῖκά σου θὰ εἰμφορέσῃ νὰ ὑπο-
φέρει τὸν καιρὸν;

Ὁ Ἰωάννης ἐγέλασε παραδόξως καὶ ἀ-
πεκρίθη:

— Τὸν καιρὸ ποῦ μὲ ἀγα...

Καὶ διακοπεί,

— Ὅταν εἴμαστε νεώτεροι, ἐπνέλα-
βε, ὅταν ἔβλεπε τὸν κακὸν καιρὸ αὐτὴ πάν-
τα ἤθελε νὰ ταξειδεύῃ καὶ σὲ κάθε θεοῦ
βροντῇ, ἔρεσις, ἐγὼ εἶχα μὲν χαϊδεύειν
ἀπὸ τῆς γυναῖκά μου.

— Τότενες... ἀλλὰ σήμερον τὸ πρᾶγμα
ἀλλάζει· ἔπειτα καὶ ἐμὲ δὲν μ' ἀρέσει κα-
θόλου αὐτό· εὐχαριστοῦμαι, δὲν σοὺ λέγω,
νὰ βλέπω τρικυμία, μὰ ἀπὸ τὸ παρὰθυ-
ράκι τοῦ σπητιοῦ μου μόνον...

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην πρὸς τὸ μέρος ἐν-
θα ἐξηφανίσθη ὁ ἥλιος, ἡ ἀστραπὴ ἤρξατο
διασχίζουσα τὸν μαῦρον οὐρανόν.

Ὁ ἀνὴρ ἐπνέλασεν

— Ἐλα, Γιάννη, δὲν εἶνε τόρα καιρὸς
γιὰ τρέλλαις; γύρισε τὸ πᾶν γλήγορα νὰ
προφθάσουμε...

— Τόρα περὶ εἶνε ἀργά!

— Αἶ; ἠρώτησεν ἔντρομος.

— Θὰ ἔχουμε τὸν ἀγέρα ἀπὸ ἔμφο-
στὰ καὶ θὰ χρειασθῇ νὰ τραβήξουμε λοῦζα
τρεῖς ὥρας τὸ ὀλιγώτερον· ἔπειτα πρὶν
περάσῃ μὲν ὥρα θάρχισουν τὰ νερὰ νὰ κα-
τεβαίνουν...

— Ἐπειδὴ λοιπὸν εἶνε τέτοιος καιρὸς
πρέπει νὰ περάσουμε τὴν νύκτα στὴ θά-
λασσα; Δὲν ἀκούς, Παυλίνα, τὸν ἄνδρα
σου; γιὰ νὰ μὰς διασκεδάσῃ, ὁ ἀνὴρτος,
θὰ μὰς κάμῃ νὰ περάσουμε τὴν νύκτα στὴ
θάλασσα.

Ἡ νεαρὰ γυνὴ δὲν ἀπεκρίθη, ἐρέμβασε,
καθὼς εἶπε...

— Μὰ δὲν συλλογίζεσαι, Γιάννη, τί
κακὸ εἰμφορεῖ νὰ μὰς εὕρῃ σὲ ἴλιον; δὲν
εἴμαστε ἀκόμη νέοι νὰ παίζουμε μὲ τὴν
ζωήμας· τόρα ἔχουμε παιδιὰ... ἔχω γυιὸν...
ἔχεις γυιὰ...

— Ὁ δίκός σου ἔχει τὸ σπῆτί του,
κύριε Δελοτίλ, μὰ ὁ δίκός μου, ἂν πά-
θουμε κανένα κακὸ, θὰ ζήσῃ ἀπὸ τὴν ἐ-
λεημοσύνη τῶν ἀλλοτῶν...

— Ἀκόμα χειρότερα. Ἀφῆσε τῆς ἀ-
νοησίας καὶ πῆς μου πῶς εἰμφορῶ νὰ σε
βοηθῶ... πρέπει νὰ μ'ποῦμε, ἂν εἴμ-
φορέσουμε, στὴ Χάβρη.

— Αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον περὶ...

Ἡ βροντὴ ἤρξατο ἤδη μυκωμένη ὑπο-
κώφως. Ὁ ὀνομασθεὶς Δελοτίλ, τρέ-
μων, ἐκπεπληγμένος, ἐψιθύρισε ἀνη-
σύχως:

— Μὰ τὸν Θεόν, εἴμαστε χαμένοι!

— Ἰσως! ἀπῆντησεν ὁ Ἰωάννης διὰ
φωνῆς ἀλλοκοτοῦ αἰνεῖ δὲ θέλντα νὰ ἐ-
πικυρώσῃ τὴν ἀπιστίαν αὐτοῦ ἀπάντη-
σιν, τὰ κύματα ἐξέπεμψαν μυκηθμούς καὶ
ὁ ἀνεμὸς ὠρυγὰς. Ἡ πρῶτα τοῦ πλοίου
προσέκρουσεν ἐπὶ βουνῶν ὕδατος καὶ ἀ-
φροῦ...

Ὁ Δελοτίλ ὠχρίσας φοικωδῶς, στρέψας
τὸ βλέμμα καταπληκτικὸν περὶ ἐκυτὸν. Ἡ
νύξ προῦχρεῖ ταχέως τὰ ὑδροβία πτηνὰ
ἐπέταν παρὰ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος
καὶ ἐξέβαλλον ὀξεῖς κρωγμούς, σπεύδοντα
πρὸς τὰς ἐπὶ τῶν ἀποκρήμων βράχων φω-
λεὰς των, πρὶν ἢ κατακτείνῃς ἐκαστὴν...

Τὸ κότερον, ὠθυόμενον ὑπὸ τῶν φαι-
σίων του, ἄτινα ὑπερπληρωμένα ἄερος ἐ-
κύρουν τὸν ἰστὸν, ἐπλεον ὀρητικῶς, ἐν ᾧ
ἔτριζον ἀπαισίως αἱ συνοχαὶ τῶν ἄρμων.

Ὁ Ἰωάννης, τὴν χεῖρα ἔχων ἐπὶ τοῦ
οἴακος, προσεῖχεν εἰς τὸν ἀνεμὸν, ἔτοιμος
νὰ σύρῃ τὸν ἐπίδρομον, ἅμα τῇ κατακτείνῃ.

Ὁ Δελοτίλ, στηριζόμενος ἐπὶ τῶν πλευ-
ρῶν τοῦ πλοίου, ἔντρομος ἐθεώρει τὴν τα-
χεῖαν μεταβολὴν τοῦ καιροῦ, ἡ δὲ Παυλί-
να, ἐξηπλωμένη ἀκόμη ἐπὶ τῆς πρῶρας,
καὶ διὰ μὲν τῆς μιᾶς χειρὸς ἐναγκλιζο-
μένη τὴν βᾶσιν τοῦ ἰστού, ἐπὶ δὲ τῆς ἐ-
τέρας ἐπακουμβώσα τὴν κεφαλὴν, μὲ τὸ
στόμα ἡμηνεωγμένον, τοὺς ῥόθωνας διε-
σταλμένους καὶ τοὺς ὀφθαλμούς πυρῶδεις,
ἐρρόφα μεθ' ἡδονῆς τὸν πλήρη ἡλεκτρι-
σμοῦ ἐκείνον ἄερα, καὶ ἀνεσιρτά εἰς ἐκά-
στην ἐκρηξίν κεραυνοῦ. Ἡρεμος, ἐπὶ τέ-
λους, ἐν μέσῳ τοῦ φοβεροῦ θεάματος, ἐ-
φαίνετο ὡσεὶ προκισθνομένη εὐχαρίστως
τὸν μεγαλοπρεπῆ θόρυβον, ὅστις μετ' ὀλί-
γων θὰ συνετάρασσε τὴν φύσιν.

— Τί τρέλλα, νὰ ἔγοῦμε μὲ τέτοιον
καιρὸ, ἐπνέλασεν ὁ Δελοτίλ.

Ἡ Παυλίνα τὸν ἤκουσε καὶ στρέψασα
ὀλίγον τὴν κεφαλὴν:

— Διὰ τὸν καιρὸν αὐτὸν ἤθελα νὰ
ἔγοῦμε, εἶπε, θὰ ἴδῃς τί ὠραία ποῦ εἶνε ἡ
τρικυμία.

Ἡ βροντὴ ἀντήχησε μυκωμένη, ὁ κε-
ραυνὸς ἔλαμψε διασχίζων τὰ νέφη...
ἐπῆλθε δὲ στιγμιαία σιγή, μεθ' ἣν ὁ ἀ-
νεμὸς ἔπνευσε συρίζων διὰ τῶν ἰστών. Τὸ
κότερον, ἐκλινεν ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε τὰ
ἰστία του ἐβρέχοντο καὶ τὸ κύμα εἰσεπή-
δησεν ἐντός.

Ὁ Ἰωάννης ἔστρεψε τὸ πηδάλιον, καὶ
τὸ πλοῖον στραφὲν ὀρητικῶς ἐφάνη ἐπὶ
στιγμὴν ἱπτάμενον, χωρὶς νὰ ἐγγίξῃ τὸ
ὑδωρ.

Ὁ ἀλιεὺς ἐγέλασε παραδόξως.

— Τέλος πάντων! εἶπε, νὰ ποῦ μὰς
ἤλθε καὶ ὁ καλὸς καιρὸς.

Ὁ Δελοτίλ τὸν ἤκουσε, καὶ παρκτηρή-
σας αὐτὸν ἐγένετο πελιδνός.

Ὁ Ἰωάννης Μερύ, τῶν μεγαλοπρεπῶν
ἡρεμῶν μέσῳ τῶν ἐξηγριωμένων στοι-
χείων, ὀρθίος, εὐθύς, ἀγέρωχος, εἶχε τὸ
βλέμμα προσηλωμένον πρὸς ἀόρατον τι
σημεῖον. Προῦχρεῖ πάντοτε ἔμπρός θὰ
ἔλεγε δὲ τις, ὅτι ἡ βοή τῶν ἀνέμων, οἱ
ὑπόκωφοι στεναγμοὶ τῆς κατακτείνου, καὶ
ὁ τριγμὸς τοῦ πλοιαρίου, ἀπετέλουν θελ-
κτικὴν ἁρμονίαν...

Ἀλλ' ὁ Μάξιμος Δελοτίλ τὴν στιγμὴν
ταύτην δὲν ἦτο διόλου ἡσυχός. Εἶχε ἐξ-
έλθει διὰ νὰ κάμῃ δύο ἢ τριῶν ὥρων θα-
λάσσιον περίπατον καὶ νὰ ἴδῃ μετ' ἐκείνης,
ἥτις τὸ ἀπῆντησε, τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου—
καὶ ἰδοὺ, αἰφνης ἡ διασκεδάσις των ἐλάμ-
θανε τροπὴν, ἥτις τὸν ἐτρόμαξεν.

Ὁ Μάξιμος δὲν ἦτο δειλός, ἀλλ' ἤθελε
τὸν κίνδυνον γνωστὸν καὶ σύμφωνον πρὸς
τὰς ἐξείς του· διότι δὲν ἦτο ναυτικός,
ἀλλὰ δικαστικὸς ὑπάλληλος· ἀπλῶς δὲ
καὶ μόνον γίλιος τοῦ καλοῦ ἀλιεῦς καὶ
τῆς ὠραίας συζύγου. Τί τὰ θέλετε! ἡ θά-
λασσα καὶ ἡ τοικυμία τὸν κατεφύδιζον...

Ἐδῶ ἔδει νὰ υποτάσσεται, ἐν ᾧ ἐκεῖνος προὔτιμα νάγωνιζται...

Ἐρρίπτε περὶ ἐκὺτὸν περίτρομα βλέμματα, ὅτε δ' εἰς μάτην ἐζήτησε παρηγορίαν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Ἰωάννου Μερύ, τῷ ἔφρων ἡ ἔκφρασις τοῦ οὐχὶ ἡ συνήθης. Φεῦ! μήπως ὁ κίνδυνος ἦτο ἀναπόφευκτος καὶ δὲν ἐτόλμα νὰ το εἴπῃ;

Ἡ ὠραία Παυλίνα ἐφκίνητο ὡς μὴ οὐσα μετ' αὐτῶν... προσεῖχε καθ' ὁλοκληρίαν εἰς τὸν κειρὸν. Ὁ ἡλεκτρισμός, ἐξ οὗ ὁ ἀήρ ἦτο πλήρης, παρῶζυνε τὴν νευρικήν της φύσιν. Εἰς ἐκάστην ἐκρηξιν βροντῆς, τὸ σῶμά της ἐταράσσεται, ἐφοικα καὶ ἠσθάνετο παλμούς. Τὰ βλέφαρά της ἐκλείοντο πρὸς στιγμὴν, καὶ παρευθὺς ἀνυψοῦντο ἀναπαλλόμενα...

Ἡ νύξ ἐπερρίπτεν ἐν τούτοις τὸν μέλαινα αὐτῆς πέπλον. Ἀφ' οὗπου εὐρίσκοντο τοῖς ἦτο ἀδύνατον νὰ διακρίνωσι τὰς περὶ ἀποκρήμνους ἀκτὰς.

Ὁ Μάξιμος Δελοτίλ, παρατηρῶν περὶξ, διέκρινε τὸν φάρον τῆς Οὐγγεβίλης, ἥδη ἀνημμένον. Ἐλαμπε μακρόθεν, ὡς ἐρυθρὸς ἀστερίσκος μὲν ὁρατός.

— Γιάννη, ὁ καιρὸς γίνεται πολὺ ἐπικίνδυνος, βλέπεις. Ἐλα νὰ σε βοηθῶ, ἴσως εἰμφορέσουμε τοὐλάχιστον νὰ γυρίσουμε... με λοξοδρομία, σὲ δύο λεπτὰ θὰ εἴμαστε στὴ Χάβρη...

Ὁ Ἰωάννης δὲν ἀπεκρίθη ὀρθίως, κρατῶν τὸν οἶκα, διέμενε ἀπαθῆς, θαυμαστός ἐν τῇ τρικυμίᾳ.

Ὁ Μάξιμος προχωρήσας μέχρι τῆς πῶρας τοῦ πλοίου, ἤγγισε τὴν Παυλίαν. Ἐκείνη ἀνετινάχθη, ὡσεὶ ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν Βολταϊκῆς στήλης, καὶ ἔστρεψε βιαίως τὴν κεφαλὴν.

— Παυλίνα, ἰδὲς τὸν Ἰωάννην, εἶνε μεθυμένος ἀπὸ τίνος... δὲν ἀκούει τίποτε... ποῦ μᾶς πηγαίνει;

— Ἐγὼ ἤθελα περίπατο, καὶ μᾶς πηγαίνει εἰς τὸν περίπατο.

— Καὶ δὲν βλέπεις λοιπὸν τίποτε; γιὰ δὲς τριγύρω σου.

— Φοβεῖσαι νὰ περάσῃς τὴν νύχτα στὴ θάλασσα, κύριε Μάξιμ; εἶπεν ἡ περικαλλὴς γυνὴ μειδιῶσα θαυμασίως.

— Φοβοῦμαι ὅταν κάμνουμε τρέλλαις, σὰν αὐτὴν. Ἐλα, Παυλίνα, πὲς σ' αὐτὸν τὸν βλάκα νὰ γυρίσουμε καὶ νὰ ἐμφοῦμε ὅσῳ ἔχουμε καιρὸ σὲ κανένα λιμένα, γιὰ ὅστε ἀπὸ μιὰ ὥρα θὰ ἦνε ἀδύνατον, καὶ... πειρὶς ἔχει τί καιρὸ θάχουμε.

Ἡ νεκρὰ γυνὴ ἀνεκάθισε καὶ κρατομένη διὰ τοῦ βραχίονος ἀπὸ τοῦ ἰστοῦ παρετήρησε πρὸς δυσμὰς ἐφώνη οὐσα πεπειραμένη κάπως περὶ τὰ ναυτικά, διότι ἀμέσως ἐστράφη πρὸς τὸν σύζυγόν της ἀνακράζουσα:

— Γιάννη! δὲν βλέπεις λοιπὸν ἐκεῖ κάτω; γρήγορα γιὰ δὲν ἔχουμε καιρὸ.

Ὁ Ἰωάννης μὲ βλέμμα ἀτενὲς πάντοτε, δὲν ἀπεκρίθη.

— Γιάννη! ἐτρελλάθηκες, γρήγορα! γρήγορα!

Καὶ ἐπειδὴ ὁ σύζυγός της ἔμενε ἀνίκαντος, ἡ Παυλίνα ἀνεπήδησε, καὶ εἶπε πρὸς τὸν Δελοτίλ:

— Ἐλα νὰ με βοηθήσῃς, κύριε Μάξιμ, θὰ κυβερνήσουμε ἐμεῖς... ὁ μεθυμένος δὲν βλέπει περὶ καθαρὰ γρήγορα, πιάσε τὸ τιμόνι.

Καὶ κλονούμενοι ἀνὰ πᾶν βῆμα, ὡς ἐκ τῶν κινήσεων τοῦ πλοίου, διηυθύνθησαν πρὸς τὸν ἀλιέα, στηριζόμενοι τῇδε καὶ κείσε, ἵνα μὴ καταπέσωσι. Μόλις ἐφθασαν πρὸ τοῦ Ἰωάννου, ἡ γυνὴ τῷ εἶπε περιφρονητικῶς:

— Ἐμπρός, μεθυμένε, πλάγισσε ἐκεῖ... θὰ ὁδηγήσουμε ἐμεῖς.

Ὁ Ἰωάννης ἐξεμάνη παρευθὺς, ἤρπασε τὸ ἐγγχειρίδιον, ὅπερ ἐκρέματο ἐντὸς τοῦ κολεοῦ ἀπὸ τῆς ζώνης του, καὶ ἀνυψῶν αὐτό:

— Φύγετε ἀπ' ἐδῶ καὶ οἱ δύο... προσέξτε καλὰ... γιὰ τὴν σὰς ξεκοιλιάζω... εἴμαστε στὴ θάλασσα... τὸ πλοῖον εἶνε ἰδικόν μου... ἐγὼ εἶμαι κύριος ἐδῶ!

Ἐντρομοὶ ἐκεῖνοι ὑπήκουσαν.

— Θὰ ἐτρελλάθῃ, εἶπε στεναχῶς ὁ Δελοτίλ.

— Τί ἔπαθες λοιπὸν, Γιάννη; εἶπε μὲ γλυκεῖαν φωνὴν ἡ Παυλίνα: δὲν βλέπεις, κακόμοιρε τὸν καιρὸ; δὲν ἔχεις πῶς εἴμφορεῖ νὰ μᾶς φέρῃς δυστυχίαν;

Εἶτα δὲ καταφεύγουσα εἰς τὸ ἔσχατον μέσον, δι' οὗ ἠδύνατο ἴσως νὰ πείσῃ ἐκείνον, ὃν πρὸ μικροῦ ἀπεκάλεσε μέθυσον, ἐπανελάβετο:

— Γιάννη! σκέψου ὅτι δὲν εἴμαστε μόνοι... ἔχουμε καὶ τὸ παιδί μᾶς ποῦ μᾶς περιμένει... πειρὶς ἔχει... αὐτὴ τὴ στιγμὴν ὁ μικρὸς μᾶς Διονύσιος εἴμφορεῖ νὰ κλαίῃ...

Ὁ Ἰωάννης ἀνεκάγχασε σατανικῶς, προσβλέπων δ' αὐτὴν κατὰ πρόσωπον:

— Ναι ἔχουμε ἓνα παιδί... καὶ ἐξ αἰτίας αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ σὰς φέρω τὸρα ἐδῶ, εἶπε.

— Τί λέει; ἠρώτησεν ὁ Μάξιμος.

— Μὰ ποῦ μᾶς πηγαίνει;

— Σὰς πηγαίνω εἰς τὸ θάνατον! ἀπήντησεν.

Ὁ ἀνὴρ καὶ ἡ γυνὴ παρετήρησαν ἀλλήλους, ὡσεὶ ἐρωτῶμενοι τί ἔπρεπε νὰ πράξωσι. Βεβαίως κατὰχρησις τίνος, τοῦ προσφιλοῦς τῷ νύτῃ ποτοῦ, ἐπέφερε τὴν αἰφνιδίαν προσβολὴν τῆς παραδόξου καὶ φοβερᾶς ταύτης τρέλλας. Συνεβουλευόντο διὰ τῶν βλέμμάτων περὶ τοῦ πρακτέου, ἀλλ' ὁ Ἰωάννης ἰδὼν τὰ βλέμματα των, εἶπε:

— Σὲ λίγο θὰ ἔλθῃ ἡ τρικυμία: μὲν δέκα λεπτὰ ἔχουμε καιρὸ γιὰ νὰ με ἀκούσετε: κύριε Μάξιμ Δελοτίλ, ἀπατάσαι δὲν εἶμαι μεθυμένος. Εἴμφορεῖ νὰ ἤμην τρελλός: ἀλλὰ τρελλός ἀπὸ ντροπῆς καὶ ἀπὸ λύπης. Θάκούσετε ὅτι ἔχω νὰ σὰς πῶ πρῶτα καὶ μὴ σὰς ἔλθῃ στὸ νοῦ νὰ προχωρήσετε... βλέπετε ἐδῶ... ἔχω τὸ μαχαίρι μου καὶ τὸ μπαλῶν μου... καὶ μὰ τὸν Ἀτ-Γιάννη, τὸν προστάτη μου, θάνοιξω σὲ δύο τὸ κεφάλι τοῦ πρώτου ποῦ θὰ κινηθῇ...

Ὁ τόνος τῆς φωνῆς του ἀπεδείκνυνε ὅτι δὲν ἠστέζετο, καὶ βεβαίως εἰς πρῶτην ἀπόπειραν ἀντιστάσεως, ἦτο πρόθυμος νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἀπειλήν του. Ὁ ἀνὴρ καὶ ἡ γυνὴ παρετήρησαν ἀλλήλους ἐτι

ἀπαξ καὶ ἐταπείνωσαν τοὺς ὀφθαλμούς. Ὁ Μάξιμος υπεχώρησε μέχρι τῆς πῶρας τοῦ κατιέρου, ἐν ᾧ ἡ Παυλίνα ἴστατο ἀπολελιθωμένη εἰς τὴν θέσιν της.

Ὁ ναύτης ἤρξατο λαλῶν.

— Παυλίνα τοῦ Ἁγίου Γικνιου κλειοῦνε ὁκτὼ χρόνια ἀπὸ τὸ καιρὸ ποῦ σὲ πῆρα: ἐνθυμεῖσαι, κύριε Δελοτίλ, ὁκτὼ ἡμέρας ὕστερα ἀπὸ τὸ γάμο σου, ἔκαμα καὶ ἐγὼ τὸν ἰδικόν μου... Αὐτὸ τὸ γάμο εἰς ἐσὲ τὸν ὀφείλω: σύ, ποῦ κάνεις συχνὰ πυκνὰ θαύματα, μ' ἔκαμες νὰ πάρω τὴν εὐμορφώτερη κόρη τοῦ τόπου, σὺ μοῦ ἔδωκες χρήματα καὶ ἔκαμα τὴν Δερουχέτη. σὺ μὲ ἐβοήθησες ν' ἀρχίσω τῆς δουλειᾶς μου, σὺ ὅλα καὶ δὲν σοῦ ἐπλήρωσα ἀκόμη τὸ χρέος μου, κύριε Μάξιμ, ἀλλὰ τί τὰ θέλεις ποῦ σ' ἐλάτρευα: σὰ Θεό: ἂν μοῦ ἔλεγες ποτέ: «Γιάννη, θέλω νὰ πεθάνῃς» καὶ εἴξευρα ὅτι αὐτὸ θὰ σὲ βοηθοῦσε, τὸν υἱ... τὸ μικρὸ μου θὰ σοῦ ἐσύστανε καὶ θὰ πέθαινε... Ἀλλὰ πῶς γυρίζουν οἱ καιροί!...

Ὁ Μάξιμος καὶ ἡ Παυλίνα τὸν ἤκουον ἀνταλλάσσοντες πεφοβισμένα βλέμματα μετὰ στιγμιαίαν σιγὴν ὁ ναύτης, σπογγίσας τὸ μέτωπον καὶ τοὺς ὀφθαλμούς, ἐξηκολούθησε:

— Δὲν εἴμφορεῖ κάνεις νὰ γκαπήσῃ τόσῳ πολὺ γυναῖκα, ὅσῳ ἐγὼ ἀγάπησα τὴν Παυλίνα, τὴν γυναῖκά μου, τὴν μητέρα τοῦ παιδιοῦ μου. Ναι: μὰ πόσο ἤμουν δυστυχισμένος, ὅταν ἐφυγες καὶ σύ, Μάξιμ, ὀλίγαις ἡμέραις ὕστερα ἀπὸ τὸ γάμο σου: ὁ κόσμος ἄρχισε νὰ σε κακολογῇ. Ἐρρίξα: στὴ θάλασσα δύο-τρεις ἀπὸ κείνους ποῦ ἔλεγαν πῶς ἐσὺ τάχα ἐστάθης ἡ αἰτία ποῦ πέθανε ἡ γυναῖκά σου, πῶς ζῆς μὲ πηλακίδες στὸ Παρίσι καὶ τρῶς τὴν περιουσίαν σου, καὶ ὅτι ἀφίνεις γέροντας γονεῖς καὶ μικρὸ παιδί χωρὶς ψωμί... Τοὺς ἔλεγα πάντοτε: «λέτε ψέμματα!» καὶ τὸ ὑποστήριξα μὲ γροθιαὶς εἰς τὸ πρόσωπο... Ὅταν, ἐδῶ καὶ τρεῖς μῆνες ἐγύρισες ὀπίσω, ἐγὼ πρῶτος ἦλθα στὸ σπῆτί σου καὶ σοῦ εἶπα: «Κύριε Δελοτίλ, λέγουν πῶς τὰ Παρίσια σοῦ ἐκόστισαν πάρα πολὺ: ἀλλὰ δὲν πειράζει, ὁ Γιάννης σου εἶνε ἐδῶ ἐκεῖνοι ποῦ τοὺς εὐεργέτησες δὲν εἶνε ἀχάριστοι». Τί! δὲν λέγω ἀλήθειαν; Ἐκλαψες, μὲ ἀγκάλιζες καὶ εἶπες: «Εἶσαι πολὺ καλὸς, Γιάννη!» καὶ τὸ σπῆτί μου, ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἦτο ἀνοιχτὸ γιὰ σέ, ὡς νὰ ἦσουν ἀδελφός μου. Πολλοὶ ἐγελοῦσαν μὲ τὴν ἐλευθερίαν ποῦ σοῦ ἔδιναν, ἀλλὰ ἐγὼ εἶχα πεποιθήσιν εἰς τὴν τιμιότητά σου καὶ τοὺς περιφρονούσα. Καὶ ὁ ἀλιεύς μετὰ μικρὰν σιωπὴν ἐξηκολούθησε.

[Ἐπταὶ συνέχισα].

K.

Η ΩΟΕΙΔΗΣ ΕΙΚΩΝ

[Ἐκ τῶν τοῦ Ἐδγάρδου Πόε, μετὰφρ. Π. Πανᾶ.]

Ἡμὴν ἐπικινδύνως πληγωμένους. Ὁ ὑπὸ πηρέτης μου εἶχεν ἀποφασίσῃ νὰ εἰσεέλθῃ εἰς τὸ φρούριον, ὅπως μὴ μὲ ἀφήσῃ νὰ διέλθω τὴν νύκτα εἰς τὸ ὑπὸ κρηθρὸν. Τὸ